

Казки про жадібність

Кирик

Кирик Жив Кирик-мужичок. Сталася Кирикові велика причина: умерла саме в жнива дитина. Тепер бідний Кирик ходить, шукає, нема кому ямки копати, нема кому труну робити, ніхто не хоче — ніколи. Пішов Кирик до попа.

— Прийшов до вашої милості, щоб ішли дитя хоронити.

— А є у тебе, Кирику, карбованець?

— Нема,— каже.

Не хоче піп дитину ховати. Іде додому Кирик, плаче — ніхто його не слухає. Пішов він сам яму копати. Копає Кирик яму, дивиться — йде дідок.

— Здоров будь, Кирику! Що то ти тут робиш?

— Сталась мені велика причина: умерла у жнива дитина, ніхто не хоче яму копати, то сам копаю.

— Підожди, Кирику, не копай, іди зі мною. Прийшли вони на долинку.

— Викопай тут, Кирику, ямку на дитинку. Став копати Кирик ямку на дитину, викопав із срібними карбованцями котельчик. Кирик зрадив, прийшов додому, взяв коня і поїхав у город; купив куль муки пшеничної, пшона, сала. Вертається, коли у нього повен двір людей: той домовину робить, ті пішли яму копати (дізнались, що у Кирика гроші є). Прийшов Кирик до попа, вийняв грошей сорок карбованців.

— Прошу, батюшко, дитину ховати з собором.

— Зараз, Кирику, іди додому, я зараз буду. Не дійшов Кирик додому, як уже йде дванадцять попів в дванадцять церков. І цей піп з попадею йде. Почали дитину з собором ховати, як купецького сина. Поховали, сіли трапезувати. Піп хоче спитати Кирика, де то він грошей дістав. А попада і каже:

— Не допитуйся тепер, бо будеш із хати сторч махати. Діждеш посту. Кирик ніде не дінеться. Стане він говіти, спитаєш його на духу, де він гроші взяв. Не признається — не станеш його сповідати.

Піп дожидає посту. Став Кирик говіти, став піп його допитувати, де він добув грошки.

— Які ти гріхи маєш?

— Батюшко, чоловік що ступив, то й согрівив.

— Ні, я чув, що в тебе є якісь грошки непевні, що ти їх підчепив...

— Ні, батюшко!

— Ну, не признаєшся, ступай геть з-перед моїх очей. Приступає знов Кирик, піп і питає знов.

— Так,— каже,— батюшко, знайшов я котельчик.

— Я це знаю,— каже батюшка,— але ті гроші непевні. Принеси їх сюди. Я одслужу молебень, то мені буде часточка, тобі часточка і на церкву часточка.

— Добре,— каже,— нехай і так буде. Одправив піп вечерню, приходить додому.

— А що? — каже попада.

— Знаю вже, де Кирик грошей набрав. І розповів їй усе.

— Почекай,— каже вона,— не йди до нього. Я так зроблю, що всі гроші будуть твої.

Побігла до шевця і випросила у нього шильце і дратви.

Прибігає додому, зняла з горища волову шкуру. Взяла ту шкуру, наділа на попа: передні ноги — на руки, задні ноги — на попові ноги, роги — на голову. Обшила вона шкурою, зробила з нього чорта. — Іди тепер до Кирика та постукай у вікно — він ще спить — та й скажи: «Ага! Забрав мої гроші та й не хочеш дати попові на церкву! Оддай їх зараз, а то увесь дім рознесу і всі душі заберу!» То він тебе злякається і віддасть гроші.

Прийшов піп під вікно та й заторохтів рогами. Кирик подивився,— а місячно,— думає, що диявол.

— Чого тобі, нечиста сило, треба?

— Ага! — говорить піп.— Узяв мої гроші, а душі не віддав? Оддай мені гроші, а то я тобі цей дім рознесу і всі душі заберу!

— Почекай,—каже Кирик,—я тебе боюся. Я тобі оддам гроші через двері.

Подав йому через двері котельчик. Прийшов піп додому. Попадя хотіла взяти той котельчик, а він попові до рук приріс. Стала вона оддирати з попа волову шкуру — стала з попа кров текти. Шкура приросла, і став з попа чорт.